

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 263.

Anden Sessjon.

71de Mode.

Torsdagen, den 21de Januar.

(Forts.)

Schack: Jeg kan ikke andet end give den ærede Taler, som nu satte sig, ligesaa megen Ret i de sidste Ord, han udtalte, som i de Hovedindvendinger, han søgte at gjøre gjældende. Naar jeg imidlertid har stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa det Samme, som den ærede Krigsminister har forsvaret, at vi nemlig dennegang skulle bevilge den Sum, som vilde tilkomme Reserveofficererne, naar de alle bleve satte paa halv Sold, da er det, fordi jeg troer, at der bør gives Forsamlingen Leilighed til særligt at afstemme over dette Spørgsmaal, hvad den ikke vil kunne efter det Forslag, som foreligger for Udvalget, da dette nemlig ogsaa omfatter andre Poster. Jeg skal ikke nægte, at, saaledes som Sagen stiller sig, forekommer det mig lidet sandsynligt, at vi dennegang kunne faae en Lov ud om dette Forhold. Den ærede Rigsdagsmand for Holsteb Amtis 2den Valgfreds (Tscherning) har rigtignok lovet derom at ville stille et Forslag; men efter den Forskjel, der er imellem hans Betragtning af dette Forhold og den ærede Krigsministers, — ikke at tale om de væsentlig forskjelligge Anskuelser, som flere andre Medlemmer, deriblandt jeg selv, maatte nære, hvortil kommer, at ogsaa det andet Thing skal være enigt i Sagen — er det meget tvivlsomt, om et saadant Forslag vil kunne blive Lov i denne Sessjon. Men, er dette nu saa, da forekommer det idetmindste mig særdeles betænkeligt, ganske at forkaste enhver Bevilling til Reserveofficererne; thi disse faae da efter Finantsloven aldeles Intet, indtil Rigsdagen næste Gang kommer sammen, hvilket sandsynligvis ikke vil skee førend i October (Tscherning:

ning: Men Soldaterne? H. — Jeg forstaaer ikke den ærede Rigsdagsmand (Tscherning: Soldaterne, hvad have de at leve af?). Dette Spørgsmaal fører os ind paa en Drøftelse, som jeg troer, at man paa en mindre rigtig Maade har draget ind under denne Sags Behandling, men som nu dog ikke ganske kan undgaaes efter de foreløbige Bemærkninger, som Udvalget derom har fremsat. Jeg skal derfor i al Korthed udtale, at der er flere væsentlige Momenter, som bør tages med foruden dem, som Udvalget har omtalt, ligesom jeg ogsaa troer, at der kan gjøres begrundede Indvendinger imod disse. Det er saaledes vistnok meget tvivlsomt, om Børneplichten vedkommer Officererne; den vedkommer, efter vor gjældende Lovgivning, ikke Linieofficererne; men, naar den ikke vedkommer dem, forekommer det mig meget tvivlsomt, om man, uden udtrykkelig Hjemmel, kan sige, at den vedkommer Reserveofficererne. Der er i sig selv Intet til Ginder for, at Forholdet for Linieofficererne blev saaledes ordnet, at de kom til at bære nogen Byrde ifølge Børneplichtsloven, s. Ex. derved, at de i en vis Tid tjente uden den almindelige Officerssgage. Men hertil kommer, at der for en stor Deel af Reserveofficererne i sin Tid blev aabnet Udsigt til en bedre Stilling end den, de i Virkeligheden fik. Den første Bestemmelse, som derom udgik i 1848, sagde ikke udtrykkeligt, om de Personer, som man dengang opfordrede til at tage Tjeneste, naar de bleve Officerer, skulde ansættes i Linien eller i Reserven: der stod ganske i Almindelighed, at de efter 3 a 4 Maaneders Tjeneste kunde vente at blive Officerer, naar de dertil fandtes dygtige. Forholdene vare dengang saaledes, at det for de Første maatte stille sig saaledes, som om der meentes, at de kunde blive Linieofficerer; den hele Institution med Reserveofficererne var, som idag